

ЗНАЧАЈ РАДА ПОЛИЦИЈЕ У ЗАЈЕДНИЦИ СА АСПЕКТА ПРЕВАЗИЛАЖЕЊА ГОВОРА МРЖЊЕ

Стручни рад

DOI: 10.7251/BPGBL1214209DJ

УДК: 351.74/.76

Мр Борислав Ђукић*
Мр Душко Пена**

Апстракт: Истраживање проблема говора мржње у контексту рада полиције у заједници има за циљ утврђивање значаја овог феномена са аспекта успешности полиције у заједници, а реализоваће се стандардним методама прегледа литературе и анализе садржаја. Говор мржње као комплексна друштвена појава о којој се у посљедње вријеме говори у контексту многих догађаја и области живота, посебну пажњу заслужује са аспекта изворног тумачења овог појма који се везује за међунационалне релације и односе између различитих етничких група. У савременим условима овај појам се везује и за пол људи, политичка и друга увјерења, сексуалну оријентацију и слично. Када се говори о Босни и Херцеговини и Републици Српској као вишенационалним категоријама и када се има у виду недавна прошлост коју обиљежава грађански рат и насиље, јасно је колико говор мржње може имати посљедица са аспекта међунационалних односа и трпељивости односно нетрпељивости. Такође, јасно је колико има значаја било каква активност било ког сегмента друштва и институција система која иде у правцу превазилажења свега онога што потенцијално може произвести сукобе, па и најмањег интензитета. У том смислу, полиција као орган има законска овлаштења за репресивно дјеловање и санкционисање појава које се везују за говор мржње, али исто тако кроз концепт рада полиције у заједници и превентивно дјеловање, могуће је учинити додатни напор у превазилажењу овог проблема. На тај начин се узавреле тензије подгријаване говором мржње спуштају на разуман ниво, ниво толеранције и договарања, што је претпоставка коректних међунационалних односа који су у коријену мира, просперитета, разумијевања, толеранције и других вриједности савременог друштва. Може се закључити да говор мржње у вишенационалним заједницама има посебну тежину са аспекта успостављања повјерења у локалним заједницама, у чему значајну помоћ пружа концепт рада полиције у заједници.

Кључне ријечи: говор мржње, полиција, рад полиције у заједници, превенција, вишенационална заједница, толеранција.

* Висока школа унутрашњих послова, Бања Лука, e-mail: bobandjucic70@gmail.com

** Висока школа унутрашњих послова, Бања Лука, e-mail: duskopena@gmail.com

УВОД

Говор мржње је предмет интересовања различитих институција и јавности а схватања варирају од ужих приступа који се односе на расну, вјерску или националну нетрпељивост, до ширих приступа који обухватају и нетрпељивост у вези са полом, политичким, друштвеним, спортским или каквим другим ангажманом појединаца или група. У том смислу појам је различито дефинисан од различитих аутора и институција, али у основи свих дефиниција провијавају негативне одреднице у погледу говора мржње и посљедица које појава може имати у ужем или ширем простору.

Вијеће министара Савјета Европе дефинише говор мржње као све облике изражавања који шире, подстичу, промовишу или оправдавају расну мржњу, ксенофобију, антисемитизам или друге облике мржње, засноване на нетолеранцији, укључујући: нетолеранцију изражену агресивним национализмом и етноцентризмом, на дискриминацији и нетрпељивости према мањинама, мигрантима и особама имигрантског поријекла. Европски суд за људска права у Стразбуру дефинише говор мржње као сваку форму изражавања која шири, подстиче, промовише или оправдава мржњу засновану на нетолеранцији, укључујући и вјерску нетолеранцију (Hate speech).

Појам „говор мржње“ се може дефинисати као свака изјава која призива насиље, мржњу и дискриминацију против индивидуа или група, најчешће на основама њихове сексуалности, расне или религијске припадности (стоп говору мржње).

Према наведеном, говор мржње у коријену има дискриминацију по различитим основама, и то: по основу расе, нације, пола, сексуалног одређења, политичке оријентације, физичких карактеристика и слично. Говор мржње је уперен према појединцима или припадницима група са свим негативним одредницама заснованим на предрасудама или усвојеним стереотипима.

О опасностима ове друштвено негативне појаве свједочи и чињеница да је говор мржње законски санкционисан у кривичним законодавствима свих демократских земаља, а то је посебно битно за вишенационалне структуре каква је, између великог броја земаља, и Босна и Херцеговина. У уређивању законодавства полази се од највиших међународних аката, као што је Повеља Уједињених нација, усвојена 1945. године, која чланом 55, ст. (ц), обавезује све чланице на “поштовање људских права и темељних слобода свих, без разликовања расе, пола, језика или вјере (Повеља Уједињених нација).

„Општа декларација о људским правима, у чл. 1. и 2, свим људима гарантује слободу и једнакост у достојанству и правима без обзира на

Значај рада полиције у заједници са аспекта превазилажења говора мржње

било какву разлику као што је раса, боја коже, пол, језик, вјера, политичко или неко друго одређење, национално или друштвено поријекло, власништво, рођење или неки други статус (Општа декларација о људским правима).

Проблем говора мржње третира и Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода, Међународни пакт о грађанским и политичким правима, Међународна конвенција о укидању свих облика расне дискриминације и УНЕСКО-ва Декларација о раси и расним предрасудама.

У Босни и Херцеговини и Републици Српској, говор мржње је у кривичним законима третиран кроз кривично дјело «Изазивање националне, расне или вјерске мржње, раздора или нетрпељивости», и то у КЗ БиХ у чл. 145а., а у КЗ РС у чл. 390. За најтежи облик овог кривичног дјела може се изрећи казна до осам година затвора.

Све наведено указује на значај проблема говора мржње и посљедица које овај проблем може изазвати у одређеној заједници. Због тога је и значајно да свако друштво предузме све што је могуће у смислу предупређења свих негативних појава уопште, а поготово када су у питању посебно опасне појаве као што је говор мржње. С обзиром на то да је код нас актуелна реализација концепта рада полиције у заједници који подразумијева партнерске односе са грађанима и заједницом на квалитативно новим основама, потребно је сагледати све могућности и за дјеловање на проблем говора мржње, од чега умногоме зависи стабилност односа у одређеној заједници.

Посебан проблем у борби против говора мржње представља чињеница да он није везан само за директну вербалну комуникацију. Савремена средства комуникације типа интернета, мобилне телефоније, медија и слично, пружају огромне могућности за «пласирање» говора мржња на велике удаљености и великом броју људи потенцијалних жртва говора мржње. Тим прије постоји могућност да до одређених проблема у вишенационалним заједницама дође «пласирањем са даљине», и уколико не постоје изграђени одбрамбени механизми у заједници, постоје реалне могућности да дође и до одређених размирица и сукоба.

С обзиром на то да су један од најбитнијих сегмената концепта рада полиције у заједници односи са јавношћу и медијима, потребно их је изградити на основама које ће ићи у прилог промовисању вриједности заједнице и санацији негативних тонова, па и када не потичу из конкретне заједнице. То практично значи да и овај сегмент мора бити у функцији стабилности и превазилажења тренутних проблема у односима, без обзира на процесе у окружењу.

ВИШЕНАЦИОНАЛНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ У КОНТЕКСТУ ПРОБЛЕМА ГОВОРА МРЖЊЕ

Према подацима са посљедњег пописа становништва 1991. године, у Босни и Херцеговини је живјело око 43% Бошњака, 33% Срба, 17% Хрвата и 7% осталих. Оваква структура се одражава, уз мања или већа одступања, и на већину локалних заједница у Босни и Херцеговини, што значи да су оне мултикултуралне у смислу постојања више етничких група различитог религијског одређења. Дешавања из протеклог рата су донекле измијенила ситуацију у локалним заједницама у смислу да је дошло до интерног расељавања становништва унутар два ентитета у БиХ, те да је након рата дошло до повратка једног дијела становништва у предратна мјеста живљења. Све то ситуацију чини још сложенијом и осјетљивијом са разних аспеката, а говор мржње може само додатно закомпликовати односе који су ионако ровити и зависни чак и од дневнополитичких релација.

Хетерогена или мултиетничка структура становништва, као што је напоменуто, продукује мултикултурализам – постојање више различитих култура у истој заједници. У питању су посебна морална, вјерска, естетска и друга увјерења и системи вриједности које поједине од тих култура јаче или слабије подржавају и који се могу мање-више разликовати у односу на системе вриједности и увјерења других етничких група. Проблем настаје када мултикултурализам није предност за напредак заједнице, него присутне разлике развијају међусобно неразумијевање, неповјерење и нетолеранцију између различитих етничких група. Такво неразумијевање, неповјерење и нетолеранција могу бити подстакнути тежњом појединих група да се изолују од других група, да створе заједницу по сопственим мјерилима и критеријумима, не уважавајући потребе и захтјеве других, што може водити ка сепаратизму као облику непосредног угрожавања опстанка заједнице.

Овакво стање ствари временом може водити ка етноцентризму као једном од социолошко-психолошких феномена посебног посматрања мјеста и улоге чланова властите групе у односу на остале које егзистирају у датој заједници. Чланови групе теже да гледају на своју припадност групи са посебним поносом и са системом вриједности своје групе и сматрају се супериорнијим у односу на системе вриједности свих других група. Уколико се таква увјерења подстакну дејством одређених других фактора (нездравом конкуренцијом, лошијим економским статусом чланова групе, неадекватним третманом од стране других група или од стране полиције), етноцентризам се може лако претворити у озлојеђеност чланова групе, па и у њихово непријатељство и насиље према другим групама (Пена, 2006: 27). Није потребно посебно напомињати какве

погубне посљедице у овим условима може имати говор мржње као средство за остваривање одређених циљева етничких група. У ствари, говором мржње није ни могуће остварити било какве циљеве етничких група, а поготово не оне који су у супротности са важећим законима једне земље, али безбједносна ситуације може постати сложенија до те мјере да постане прави изазов за полицију у смислу санације и превазилажења проблема као и враћања на задовољавајући ниво односа толеранције међу етничким групама. Проблем у нашим условима додатно је испродукован лошом економском ситуацијом, нестабилном политичком сценом са честим промјенама власти и различитим коалицијама власти како на државном тако и на локалном нивоу, присуством међународног фактора који често дјелује руковођен властитим интересима и слично.

ПОЛИЦИЈА И ЗАЈЕДНИЦА СА АСПЕКТА ПРЕВАЗИЛАЖЕЊА ГОВОРА МРЖЊЕ

Какав и колики значај има полиција за односе у заједницама поготово оним вишенационалним, познато је од давнина. Ти односи су током времена измијењени у смислу да су у већини демократских земаља етничке групе равноправне у остваривању права и слобода, а концепти рада полиције се мијењају у правцу стварања партнерства са заједницом и активног учешћа свих грађана у остваривању безбједности.

Многе активности које се у Републици Српској и Босни и Херцеговини проводе у контексту заживљавања новог концепта рада полиције у заједници, могу се окарактерисати као позитивне и са аспекта стварања повјерења између припадника различитих етничких група и превазилажења проблема какав је и говор мржње. Иако су ти процеси, као што је већ поменуто, више општег карактера, несумњиво је да имају позитиван ефекат и у погледу превазилажења проблема говора мржње.

Једна од првих обавеза у случајевима различитих етницитета у заједници, намеће полицији обавезу да узме у обзир све специфичне аспекте који су посебно важни за њене односе са тим заједницама, а основ за такав приступ треба да буде проучавање мултикултурне структуре друштва. Из тог проучавања треба да произађу сазнања о потребним промјенама у селекцији и обуци полицијског кадра и његовом практичном поступању у односу према појединим етничким групама, то јесте таквом поступању које би уважило разлике у погледу културе, система вриједности, обичаја, религије и других обиљежја сваке од тих група. Таквим поступањем, полиција би у цјелини требало успјешније да обавља своје задатке, али и да, као представник државе, доприноси изграђивању и очувању добрих односа са етничким групама и доброј комуникацији са њима. Интерес државе за успостављање и очување коректних односа са етничким групама слиједи императиве

њене безбједности, као и поменути потребу пуног уважавања права свих подједнако. Ово ће у нашим условима свакако допринијети изградњи односа повјерења и предупредјењу негативног контекста у првом реду према полицији али и према другим етничким групама и систему уопште.

Друго што је битно да би полиција у цјелини ефикасније дјеловала у друштвима са вишеетничком структуром, какво је и наше, јесте потреба да свој етнички састав измијени тако да полицијско особље буде регрутовано на начин којим би се обезбиједило да састав полиције одговара етничкој структури становништва. Тај процес се код нас проводио и проводи под окриљем међународног фактора, али још увијек у неким заједницама није на задовољавајућем нивоу. Непоштовање овог принципа, без обзира на прокламовање највишег могућег степена професионалног дјеловања полиције, може оставити утисак непоштовања саме етничке групе и негативан став према полицији, па чак и говор мржње. Нису ријетки примјери из праксе да се полиција окривљује за неадекватну заштиту и несигурност повратника управо из разлога националне неизбалансираности састава, иако би одређени проблеми вјероватно и даље егзистирали и у случајевима постојања националног баланса.

Слиједећи битан принцип важан за однос полиције са етничким групама, јесте потреба да у обуци полиције буду заступљени програми и садржаји који промовишу толеранцију и разумијевање етничких група, њихових моралних, вриједносних, обичајних и других норми. Само тако ће полиција бити прихваћена и поштована уз разумијевање безбједносних проблема и подршку чак и у ситуацијама које могу имати предзнак међуетничких проблема. Посебно битна ставка у обуци треба бити посвећена елиминацији предрасуда полиције према било којој етничкој или другој групи. Предрасуде су погрешна мишљења или увјерења, позитивног или негативног усмјерења, која су противна логичном расуђивању и заснована на произвољном генерализовању, али која појединац преузима од окружења као обрасце сопственог размишљања (Флере, 1993: 927–931). Проблем предрасуда се посебно помиње у контексту полиције као органа који је директно и свакодневно у контакту са грађанима различитих етничких група, али ништа мање важан и када су у питању предрасуде једне етничке групе насупротив другој. Полиција мора и треба да рашчисти са тим унутар саме организације и да кроз концепт рада полиције у заједници те импулсе преноси и међу грађане – припаднике различитих етничких група. Предрасуде продукују говор мржње, а говор мржње читав низ проблема безбједносне природе.

Претходно наведено је саставни дио општих процеса у прекомпозицији мјеста и улоге полиције у заједници и посредно свакако битно и са аспекта предупредјења проблема говора мржње. Међутим, оно што директније доприноси градњи бољих односа између

Значај рада полиције у заједници са аспекта превазилажења говора мржње

полиције и грађана и грађана као припадника различитих етничких група међусобно, јесте непосредна комуникација свих као основа концепта рада полиције у заједници. Полиција треба стога да има стално отворене начине комуникације са етничким групама и да буде спремна на честе контакте са њима, како би се благовремено рјешавали поједини проблеми. Уколико се таква комуникација не одржава, већа је могућност да полиција буде схваћена као институција која показује неразумијевање и неповјерење према етничким групама, те да ради само у интересу доминантније етничке групе. Један од облика такве комуникације су и међусобни сусрети полиције са представницима етничких група, приликом којих би се утврђивала правила за међусобно понашање, односно предузимале мјере за боље разумијевање. Такође, од посебне важности за поменуте односе је и веће укључивање других субјеката у друштву, као што су органи власти, правосудне институције, управни органи, медији и други субјекти система, како би се спријечили неоправдани критицизам и оптужбе из редова етничких група на рачун полиције. Ради остваривања одређених циљева, вођство етничких група посеже за различитим средствима манипулације и усмјерава нетрпељивост према полицији или другим етничким групама уз често кориштење говора мржње ради додатне тензије и што дужег одржавања стања напетости које може продуковати небезбједност свих у заједници.

Због свега наведеног, веома је важно да се не губи контитнутет у комуникацији полиције и етничких група, већ да се за рјешавање проблема користе сви механизми доступни у заједници. Форуми за безбједност као тијела установљена у свим локалним заједницама могу бити један од добрих начина комуникације, уз поштовање принципа националне избалансираности и укључивања у рад представника свих органа, институција и угледних појединаца али и представника етничких група. У супротном, свако некомуницирање ствара основ за подозрење, произвољне ставове и мишљења често конфронтирана са законском регулативом или другом етничком групом, што временом продукује и говор мржње као претходника далеко тежим облицима конфронтације, чиме се поништава све позитивно учињено на плану међутолеранције и напретка.

ПОЛИЦИЈА И МЕДИЈИ У ЗАЈЕДНИЦИ СА АСПЕКТА ПРЕВАЗИЛАЖЕЊА ГОВОРА МРЖЊЕ

Слобода медија и медијског простора је цивилизацијска и демократска тековина која би требала бити у функцији општедруштвеног напретка, с обзиром на чињеницу да су разни медији (писани, електронски и други) доступни широкој јавности и несумњиво да имају велики утицај у креирању животног амбијента. Овакав положај и улога медија даје

могућност за пласирање позитивних ставова и афирмације свих субјеката у друштву, али се с друге стране крије опасност и од брзог ширења лажи, полуистина и другог што може бити штетно за ужу или ширу заједницу као и релације између етничких група.

И медији су као и други сегменти нашег друштва још увијек у знатној мјери оптерећени духовима прошлости и приклањају се, мање или више, зависно од тога са ког простора долазе, некој од етничких група. То је прихватљиво све до степена када медији могу постати оруђе у рукама појединаца или група у сврху остваривања интереса једних на штету других. Ни говор мржње у таквим ситуацијама није стран медијима, што је нарочито било изражено у годинама непосредно након грађанског рата па и данас, на перфидније начине, иако је дјеловање медија законски и институционално знатно уређеније него раније.

Однос полиције и медија је доста специфичан по много чему, јер се ради о двије групације које су доста упућене једна на другу и коректна сарадња може много значити. Раније је полиција била затворенија за јавност а активности су сматране строго службеним и недоступним за јавност. Медији су покушавали на све начине доћи до информација, што је представљало реалну опасност за добијање потпуно искривљене слике о појавама и догађајима. Полиција показује знатну опрезност према медијима и настоји да им саопшти само оне информације за које процијени да не штете њеној активности и угледу у заједници. С друге стране, медији таква ограничења, чак и кад су сасвим оправдана, тумаче као ометање њиховог посла, односно као ометање слободе медија и кршење права грађана на објективно, благовремено и потпуно информисање. Дешава се и да полиција тежи да ограничи приступ информацијама и кад није у питању интерес истраге, као и да новинари могу изиграти повјерење полиције и неодговорно објавити неке од заштићених информација. Медији такође имају ограничено интересовање за активности полиције, тако да велики дио добро обављених задатака полиције остаје медијски непропраћен. Медији су махом заинтересовани за сензационалистичке вијести које подижу тираж и гледаност, често не водећи рачуна о интересима супротне стране.

С друге стране рестриктивност објективних и правовремених информација ствара простор за шпекулације различитих врста, које могу бити нарочито опасне у контексту међунационалних односа и различитих тумачења интереса између етничких група. Свака збуњујућа ситуација у медијском простору, реална је опасност за појаву, између осталог, и говора мржње који се потенцијално у повољним условима веома брзо мултиплицира на све стране и прелази оквири само медијске комуникације. Грађани се све више ослањају на информације о криминалитету у локалној заједници и друштву уопште, преко средстава јавног информисања. Ту се крију велике могућности за

Значај рада полиције у заједници са аспекта превазилажења говора мржње

појаву и ширење страха од злочина. Медији у трци за прибављањем занимљивих информација и придобијањем што бројније публике и читалаца, одувјек користе интересовање грађана за злочин и често своје информативне садржаје креирају у вези с најновијим дешавањима на том плану (Вуковић, 2010: 116). Ту се свакако крију опасности од умањења утицаја чињеница у вези са догађајима, које мјесто уступају митовима створеним путем средстава јавног информисања. С обзиром на моћ средстава јавног информисања с једне стране и познату флоскулу да „три пута поновљена лаж постаје истина“ с друге стране, јасно је какве опасности се крију због погрешно интерпретиране стварности широком кругу конзументата средстава информисања. Стварање митова врши се: 1) стварањем и употребом криминалних стереотипа; 2) представљањем ставова као чињеница; 3) прикривањем сопствених ставова избором узорка; 4) употребом вриједносно обојене терминологије; 5) селекцијом презентованих чињеница; 6) информационом менаџментом; 7) позивањем на анонимне ауторитете; 8) позивањем на чињенице истргнуте из контекста; и 9) селективним интервјуисањем (Игњатовић, 2004: 15).

Успостављање добрих односа полиције и медија поставља се као стратешки интерес са аспекта провођења концепта рада полиције у заједници, у ком контексту говор мржње као друштвено негативна појава може представљати огромну препреку изградњи повјерења, поготово када су у питању вишенационалне заједнице. За побољшање односа полиције и медија посебно треба истаћи потребу отварања полиције према медијима, јер и медији имају већи интерес да својим конзументима износе истините информације него шпекулације и произвољне конструкције, што се у крајњој линији поклапа и са интересима полиције. Информације из полиције нису једини извор информација, те је управо из тог разлога транспарентност рада, цјеловита и благовремена информација, први услов за успостављање односа повјерења између полиције и медија. Аргумент јавног интереса треба да превлада аргументе повјерљивости гледано са једне стране, и производњу сензационализма, са друге стране.

У градњи повјерења и партнерстава у заједницама, медији су неизоставни са аспекта учешћа у свему иоле значајнијем што се тиче конкретне заједнице. Представници медија морају бити укључени у дневну проблематику заједница, посебно у вези са осјетљивијим темама и питањима ради што објективнијег пласирања истине у јавност. Медијски морају бити пропраћене активности које се односе на примјер на рад форума односно савјета безбједности у локалним заједницама, чији активни учесници би требали бити представници медија а не само извјештачи о догађајима. Активно учешће представника медија у овим органима, створило би додатну обавезу обазривости и реалности у

извјештавању, што реализацију планираних активности чини лакшом у стварности. Посебно је битна адекватна промоција активности на побољшању односа између различитих етничких група, како би оне, као афирмативне са становишта цјелокупне заједнице, биле подржане и не би изазивале сумњу у пристрасност, односно реализацију одређених циљева једних на штету других. Супротно понашање ће чак и позитивне помаке лако окарактерисати као негативне и лоше по одређене групе, што може изазвати незадовољство, непланирану реакцију па и говор мржње са свим негативностима које ова појава може носити са собом. Увијек се мора водити рачуна о чињеници да се добри односи граде дуго времена, а да је довољно мало у смислу само назнака говора мржње да се поруши све што је грађено и развијано дужи период.

ЗАКЉУЧАК

Као закључак о претходно наведеном, намеће се чињеница да је проблем говора мржње комплексан проблем којем се мора посветити пуна пажња свих субјеката система, а полиција је један од њих. Ово тим прије што се посљедице говора мржње често не завршавају само на вербалном или другом облику комуникације, већ потенцијално ситуација може ескалирати до неслућених размјера.

Вишенационалне заједнице су посебно осјетљиве на проблем говора мржње, јер неразумијевање или неприхватање различитости других, ствара опасан терен „специфичног комуницирања“ које може претходити знатно озбиљнијим проблемима у заједници.

Провођење концепта рада полиције у заједници садржи бројне димензије и принципе, чијом реализацијом се стварају реалне претпоставке за неутрализацију негативних тенденција и појава типа говора мржње, чиме се стварају услови толеранције и суживота на квалитативно новој и бољој основи. Стална комуникација путем различитих тијела на нивоу заједнице, отвара могућности договора и промовисања позитивних вриједности, гдје говор мржње нема плодно тло за постојање и напредак.

Медији се појављују као посебно битан сегмент сваке заједнице са огромним утицајем и моћи у креирању ставова и мишљења својих конзумента. С обзиром на то да су посебно битни и са аспекта концепта рада полиције у заједници, успостављање добре комуникације у крајњој линији се директно одражава на заједницу и све грађане у њој. Медији морају бити подстакнути да промовишу позитивне вриједности и да не буду злоупотребљени у сврху преноса негативистичких ставова, а поготово говора мржње као почетне фазе разарујећег процеса сваке заједнице, поготово када се ради о вишенационалним заједницама.

ЛИТЕРАТУРА

- Вуковић, С.(2010). *Превенција криминала*. Београд: Криминалистичко-полицијска академија.
- Игњатовић Ђ. (2004). *Митологија злочина*. Београд: Архив за правне и друштвене науке (1-2).
- Пена, У. (2006). *Рад полиције у заједници и његова имплементација са посебним освртом на БиХ*. Бања Лука: Висока школа унутрашњих послова.
- Флере, С. (1993). *Предрасуде*. Београд: Енциклопедија политичке културе.
- Council of Europe, Hate speech. Преузето 27.02.2014. са сајта www.coe.int/t/DC/Files/Source/FS_hate_en.doc.
- Центар за културу дијалога, Стоп говору мржње. Преузето 27. 02. 2014. са сајта www.ckdbih.com
- Општа декларација о људским правима. Преузето 28.02. 2014. са сајта [tp://www.ffzg.unizg.hr/hre-edc/Deklaracijalj.pdf](http://www.ffzg.unizg.hr/hre-edc/Deklaracijalj.pdf)
- Повеља Уједињених нација. Преузето 28.02. 2014. са сајта http://www.tuzilastvorz.org.rs/html_trz/PROPISI/povelja_un_lat.pdf

IMPORTANCE OF COMMUNITY POLICING IN VIEW OF OVERCOMING THE HATE SPEECH

Borislav Djukic, mr *
Dusko Pena, mr **

Abstract: The research problem of hate speech in the context of community policing, aims to establish the importance of this phenomenon in terms of the success of community policing, and will be carried out by standard methods of the literature review and analysis of content. Hate Speech as a complex social phenomenon of which was recently discussed in the context of the many events and aspects of life, deserves special attention in aspect of the original interpretation of this term, which is related to the inter-relations and relations between different ethnic groups. In modern terms, this term is related to sex of the people, political or other beliefs, sexual orientation, and so on. When talking about Bosnia and Herzegovina and the Republic of Srpska as a multi-ethnic categories, and when we take into account the recent history marked by civil war and violence, it is clear how many consequences

* *Police College, Banja Luka, e-mail: bobandjukic70@gmail.com*

** *Police College, Banja Luka, e-mail: duskopena@gmail.com*

hate speech can have in terms of inter-ethnic relations and tolerance or intolerance. Also, it is clear how much significance have any activity of any segment of society and system institutions, which goes toward overcoming everything that can potentially produce conflicts even those with the smallest intensity. In that sense, the police as a body has the legal authorities for taking repressive activities and sanctioning phenomena that are related to hate speech, but also, through the concept of police work in community and preventive actions, it is possible to make an extra effort to overcome this problem. In that way, the simmering tensions "heated" up with hate speech are pushing down to a reasonable level, the level of tolerance and negotiations, which is the assumption of correct inter-relationships that are in the root of peace, prosperity, understanding, tolerance and other values of modern society. It can be concluded, that hate speech in multiethnic communities, has special significance in terms of establishing trust in local communities, where substantial assistance is provided, the concept of community policing.

Keywords: hate speech, police, community policing, prevention, multi-ethnic community, tolerance.